

A Pécsi Ítéltábla a Bösze-Magyar Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bösze Ferenc ügyvéd) által képviselt **felperes neve** címe felperesnek - a dr. Keller András ügyvéd (fél címe 2) által képviselt **I.rendű alperes neve** címe I. rendű, **II.rendű alperes neve** címe II. rendű és **III.rendű alperes neve** címe III. rendű alperesek ellen személyiségi jogvédelem iránt indított perében a K Törvényszék 2015. március 13. napján kelt, 16.P.20.531/2014/35. számú ítélete ellen a felperes által 37. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek, mint együttes jogosultaknak 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget 15 napon belül.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára, az illetékes állami adóhatóság felhívására 193.600 (egyszázkilencvenháromezer-hatszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság megállapította tényállásában, hogy a peres felek a S Vadászegyesület tagjai, akik évek óta pereskednek egymással. A vadászegyesület 2006. december 14-én megtartott közgyűlésén a felperes nem vett részt - állítása szerint -, ellentétben a közgyűlési iratokkal, ezért a felperes 2010. január 27-én ismeretlen tettes ellen magánokirat hamisítás vétsége miatt feljelentést tett. A K Nyomozó Ügyészség a nyomozást megszüntette, a felperes panasza folytán azonban a S Főügyészség az I.-III. rendű alperesek ellen közokirat hamisítás büntette miatt a nyomozás folytatását rendelte el. A Sz Rendőrkapitányság 2010. október 25. napján kelt, 17010/1534/2010/bü. számú határozatával a büntetőeljárást megszüntette azzal az indokkal, hogy bűncselekmény elkövetése nem volt megállapítható. A megszüntető határozat ellen a felperes által benyújtott panaszt a Sz Városi Ügyészség elutasította 2010. november 7-én.

Ezt követően a III. rendű alperes 2010. november 10-én feljelentést tett a felperessel szemben hamis tanúzás büntette miatt. A **Sz** Nyomozó Ügyészség a feljelentést bűncselekmény gyanújának hiányában elutasította, a **T** Főügyészség azonban - amely a III. rendű alperes panasza alapján járt el - a határozatot hatályon kívül helyezte, és nyomozást rendelt el az ügyben. A **Sz** Nyomozó Ügyészség vádiratot nyújtott be a **Sz** Városi Bírósághoz, a bíróság pedig 6.B.167/2011/35. számú ítéletével a felperest bűnösnek találta hamis tanúzás büntetében, és 4 hónap börtönbüntetést szabott ki vele szemben, amelynek végrehajtását 1 évre felfüggesztette. A felperes fellebbezése folytán eljáró **Sz** Törvényszék 2.Bf.65/2012/17. számú, 2013. február 7-én kelt ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a felperest felmentette, miután több tanút kihallgatott, és beszerezte a vadászegyesület cégbíróági iratanyagát is. A vitatott közgyűlésen felmerült számos aggály, a mély érdek- és személyes ellentétekben álló tanúk összeegyeztethetetlen nyilatkozatai miatt nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése.

Az okirathamisítási ügygel párhuzamosan a **S** Városi Bíróság a **S** Földtulajdonosi Vadászegyesület pótmagánvádló vádindítványa alapján sikkasztás vétsége miatt indult eljárásban 4.B.458/2009/21. számú, 2010. október 12-én kelt ítéletével megállapította a felperes bűnösségét sikkasztás vétségében, ezért 1 évre próbára bocsátotta, egyben a felperest további 1 rb. sikkasztás vétsége miatt emelt vád és következményei alól felmentette. Az elítélés alapját az képezte, hogy a felperes, mint a vadászegyesület vadász mestere és az egyesület között kialakult vita nyomán a felperes az egyesület tulajdonát képező górért szétszerelte, és azzal sajátjaként rendelkezett; cselekményét 80.000 forint értékre követte el. A további 210.000 forint felperesnek átadott összeg kapcsán az egyesület nem tudta bizonyítani, hogy azt a felperes nem a megadott célra fordította. Az ítélet első fokon jogerőre emelkedett, mivel a felperes akkori jogi képviselője, dr. tanú ügyvéd azt tanácsolta a részére, hogy fellebbezéssel ne éljen, a magánvádló pedig a saját fellebbezését visszavonta.

A **S** Rendőrkapitányság 2010. május 20. napján kelt, 14060-821/684-5/1992/F. számú határozatával a felperes fegyvertartási igazolványát és az abba bejegyzett 4 konkrét lőfegyver tartására jogosító engedélyét visszavonta a fenti ügygel összefüggésben. 2010. július 20-án kelt határozatával a lőfegyverek hatósági tárolását megszüntette azzal, hogy a felperest 4 db vadászfegyver után napi 150 forint, összesen 94.200 forint tárolási díj terheli.

Mindezek mellett 2010. június 4-én és 9-én az alperesek rágalalmazás és más bűncselekmények miatt feljelentést tettek a felperessel szemben. A **K** Nyomozó Ügyészség 2010. május 6. napján kelt határozatával a hamis vád büntette miatt indult eljárásban a nyomozást megszüntette, a magánvádas eljárást pedig a **S** Városi Bírósághoz tette át. Az alperesek magánvádjára alapján a **S** Városi Bíróság B.253/2010/54. számú végzésével a büntetőeljárást megszüntette, mivel az alperesek, mint magánvádlók a vádat ejtették. Ebben az ügyben a felperes 500.000 forint + Áfa ügyvédi munkadíj és utazással felmerült készkiadás iránt jelentett be

igényt, a K Törvényszék azonban 1.Bkf.372/2013/3. számú végzésével azt elutasította, mivel e költségeket polgári peres vagy nemperes úton érvényesítheti a felperes.

Ezen eljárásban a bíróság a magánvádlók indítványára elrendelte a felperes, mint vádlott elmeorvos szakértői vizsgálatát, szakértőként az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek K Intézetét jelölte ki. A felperes a vizsgálaton nem jelent meg, azonban készített egy magánszakértői véleményt az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek V Intézetének igazságügyi pszichiáterével. Eszerint a felperes perbeli cselekménye kapcsán beszámítható volt. A magánszakértői vélemény elkészítésének költsége 64.625 forint volt.

A felperes keresetében azt kérte megállapítani, hogy az alperesek megsértették jóhírnevét, becsületét és emberi méltóságát valótlan tények állításával, való tények elhallgatásával, továbbá való tények hamis színben való feltüntetésével. Emiatt 919.730 forint vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket egyetemlegesen, ebből 500.000 forint + Áfa ügyvédi munkadíj, 64.625 forint az elmeorvos szakértői vizsgálati költség, 125.905 forint utazási költség és 94.200 forint a fegyvertárolási díj. Továbbá nem vagyoni kártérítésként személyenként 500.000, mindösszesen 1.500.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket amiatt, hogy évekig büntetőeljárás hatálya alatt állt, és lakóhelyén elterjedt a vele szemben indult büntetőeljárások ténye.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, azt mind jogalapjában, mind összegében vitatták.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek 15 napon belül személyenként 60.000 forint perköltséget. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára, külön felhívásra 145.200 forint feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket.

Ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 75.§-ának (1) bekezdése, 76.§-a, valamint 78.§-ának (1) és (2) bekezdése alapján minden embert megilletnek a személyhez fűződő jogok, így a becsület, emberi méltóság és a jóhírnév is. A Ptk.339.§-ának (1) bekezdése, valamint 84.§-ának (1) bekezdés *a)* pontja és *e)* pontja értelmében a személyiségi jogok megsértésének megállapítását kérheti a károsult, továbbá az okozott vagyoni és nem vagyoni kárt a károkozó köteles megtéríteni. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperesek személyiségi jogsértést nem követtek el, mivel a büntetőfeljelentés önmagában nem jogellenes. Nem valósítja meg a személyiségi jog megsértését, ha a feljelentésben írt kijelentés nem indokolatlanul sértő, bántó, lejárató, valótlan tényállítás. Hangsúlyozta, hogy még az sem alapozza meg a feljelentő kártérítési felelősségét, ha a gyanúsítottat a büntetőeljárás során felmentik (BH2009.214.).

Rámutatott arra, hogy a sikkasztás vétsége miatt indult eljárást nem az alperesek, hanem a vadászegyesület kezdeményezte. Az alperesek feljelentése sértő, lejárató kijelentést nem tartalmazott. A felperes ellen hamis tanúzás büntette miatt indult

eljárásban a vádat az ügyészség nyújtotta be, és képviselte, nem az alperesek. A rágalmazás vétsége miatt folyt eljárásban a bíróság elrendelte a felperes elmeorvos szakértő vizsgálatát, de ez nem jogellenes cselekmény. A vádelejtés miatt a bíróság érdemi döntést nem hozott, így nem lehetett megállapítani, hogy milyen döntést hozott volna, ha az alperesek fenntartják a vádat.

Mivel a kereset jogalapja hiányzott, ezért mellőzte a felperes által indítványozott tanúk kihallgatását, mint szükségtelen bizonyítást.

Jogellenesség hiányában a felperes kártérítési igényét alaptalannak találta. A pervesztessége folytán a felperest kötelezte az elsőfokú perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes jelentett be fellebbezést, melyben kérte, hogy változtassa meg a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, és a kereset jogalapjának megállapítása mellett kötelezze a törvényszéket a vagyoni és nem vagyoni igényre vonatkozó bizonyítási eljárás lefolytatására.

Másodlagosan az ítéletet hatályon kívül helyezni kérte a jogalap vonatkozásában is, a további bizonyítási eljárás lefolytatására.

Az első fokon az alpereseknek megítélt 3 x 60.000, összesen 180.000 forint perköltséget eltúlzottnak tartotta, azt leszállítani kérte.

Állította, hogy a jelen per szempontjából releváns tények kimaradtak az ítéletből, így kiemelte, hogy a 2010. november 7-i **Sz Városi Ügyészség** elutasító határozatára reagálva tettek feljelentést az alperesek a felperes ellen hamis tanúzás bűntette miatt, majd a számukra nem kedvező határozat ellen panaszt nyújtottak be, és ennek alapján került sor a felperes ellen vádirat benyújtására.

Véleménye szerint annak a körülménynek, hogy nem az alperesek emeltek vádat, hanem az ügyészség, nincs jelentősége, mert ők hárman teljes akarategységben, egymást kiegészítve jártak el a felperessel szemben.

A „góréügy”-ben képtelen állításokat tettek az alperesek, azért nem emelt vádat az ügyészség, és ezért kényszerültek pótmagánvádra. Elismerte azonban, hogy egy cselekmény mégis „fennakadt a bíróság rostáján”.

Sérelmezte, hogy a pótmagánvádlók visszavonták fellebbezésüket, így a felperes „próba-fellebbezése” sem került elbírálásra, és ezzel megfosztották a felperest a felmentő ítélet lehetőségétől.

„Sról is elfutottak az alperesek”, amikor ejtették a vádat azt követően, hogy hosszas bizonyítási eljárás után a felperes tiszta elméjűségét bizonyítani tudta.

Rámutatott arra, hogy mindhárom büntetőeljárásnak az elszenvedője a felperes volt, kezdeményezői, irányítói, magánvádlói az alperesek. A három ügy és a három alperes személye olyan összefüggés, amely túllép a közérdeket szolgáló jogelven, a feljelentő védelmén. A három ügyben felmentő ítélet született, a fellebbezést visszavonták, és a vádat ejtették, így az alperesek oldalán a jogellenesség fennáll.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásának alapjául szolgáló tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes jogszabályok alkalmazásával, helytálló jogi

következtetésre jutott. Ezért a másodfokú bíróság helybenhagyta a törvényszék ítéletét a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú ítéletet annyiban egészíti ki az ítéletábra, hogy a felperes keresetét 2014. április 10. napjától kezdődő hatállyal a kifizetés napjáig terjedő időtartamra a kamatokra is kiterjesztette a 13. sorszámú jegyzőkönyvben.

A felperes által felhívott, közzétett jogeset - BDT2013.2968. - értelmében a büntetőeljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot. A jóhiszemű joggyakorlás követelménye azonban a feljelentőt is terheli, így joggal való visszaélést valósít meg, ha tudatosan tesz valótlan tartalmú bejelentést vagy feljelentést. Ez esetben az immunitás már nem illeti meg, és a sérelmet szenvedett személy alappal tarthat igényt a személyiségvédelmi eszközök alkalmazására. A konkrét jogesetben azonban a tudatos, valótlan tartalmú feljelentést megállapítani nem lehetett, mint ahogy a jelen esetben sem merült fel erre adat. A felperes is csupán az eljárások számával és azok egymással összefüggő jellegével magyarázta az alperesek ellene irányuló, tudatosan valótlan tartalmú tényállításairól és összehangolt magatartásáról való vélekedését. Az ügyek összefüggő jellege és az alperesek együttes fellépése azonban önmagában még nem jelenti egyúttal azt is, hogy tudatosan valótlan tartalmú feljelentéseket tettek a felperes lejárására.

Ugyan három ügyet sérelmezett a felperes az alperesek részéről, de ebből egy ügyben az ügyész képviselte a vádat, egy esetben pedig jogerősen elítélték a felperest, tehát volt alapja a vádaknak. Emellett a felperes is kezdeményezett eljárást az alperesek ellen: közokirat hamisítás büntette miatt folyt nyomozás. Sőt, a felperes is tovább akarta folytatni az ügyet, panaszt jelentett be az eljárást megszüntető határozat ellen. Ezért sem kifogásolhatja alappal, hogy az alperesek panaszt terjesztettek elő a vele szemben indult nyomozást megszüntető határozat ellen.

Nem lehet azt állítani, hogy a három feljelentés együtt már jogellenes lenne, hiszen a felperes valóban elkövette az egyik állított cselekményt a jogerős ítélet szerint. Azt sem lehet állítani, hogy a másik két esetben a jóhiszemű joggyakorlás követelményét megszegték az alperesek, mivel az egyik ügyben bűnösnek találta a felperest az elsőfokú bíróság, csupán másodfokon mentették fel; a másik esetben pedig az alperesek - állításuk szerint - a felperes idős korára tekintettel ejtették a vádat.

Leszögezi az ítéletábra, hogy az elsőfokú ítélet tartalmazza azokat a körülményeket, amelyeket a felperes fellebbezésében hiányolt: „az alperesek feljelentést tettek a felperes ellen hamis tanúzás büntette miatt” tény akként van megfogalmazva az ítéletben, hogy a III. rendű alperes tett feljelentést (2. oldal utolsó bekezdés). Tartalmazza az ítélet azt is, a felperes kifogásával szemben, hogy az alperesek panaszt jelentettek be a feljelentést elutasító határozat miatt (3. oldal első bekezdés).

A szekszárdi ügyben a felperes ártatlansága nem volt jogilag egyértelmű, mert az elsőfokú bíróság bűnösnek találta a felperest, és csak a másodfokú bíróság mentette fel eltérő mérlegelés után, az újabb tanúk nyilatkozatának összeegyeztethetlensége miatt.

A „góréügy”-ben a vádak nem lehet „képtelenek” minősíteni, hiszen a **S** Városi Bíróság megállapította a felperes bűnösségét sikkasztás vétségében. Az ítélet jogerős, azt vitatni már nem lehet. E körben nincs jelentősége annak, hogy miért nem fellebbezett a felperes, és miért vonták vissza fellebbezésüket az alperesek.

A rágalmazás miatti siófoki eljárásban a bíróság rendelte el a felperes elmeorvos szakértői vizsgálatát, mert azt szükségesnek tartotta - nem bír jelentőséggel az a körülmény, hogy kinek az indítványára. Mivel e magánvádas ügyben bírói ítélet nem született, nem lehet biztosan állítani, hogy a felperesnek adott volna igazat a bíróság.

A Pp.78.§-ának (1) bekezdése szerint a perköltséget a peresztes fél köteles viselni. Nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mérséklésére. A felperes ugyanis 919.730 forint + 500.000 forint, azaz 1.419.730 forint megtérítésére kérte kötelezni az alpereseket személyenként, ebből 919.730 forintba egyetemlegesen. A pertárgyértéket és az azon alapuló perköltséget személyenként kell külön-külön vizsgálni. Az 1.419.730 forint után járó ügyvédi munkadíj a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdés *a)* pontja szerint 5 %, azaz 70.987 forint személyenként. Emellett az 5 % ügyvédi munkadíjon felül igényelt az alperesi képviselő tárgyalásonként 10.000 forint útiköltséget. Így az alperesek javára megítélt 60.000-60.000-60.000 forint elsőfokú perköltség nem volt eltúlzott.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság helyes ítéletét helybenhagyta.

A felperes sikertelenül fellebbezett, ezért a másodfokú eljárásban felmerült perköltséget is ő köteles viselni. Azt 60.000 forintban, mérsékelt összegben, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés *a)* pontja, (5) és (6) bekezdése szerint állapította meg a másodfokú bíróság az alperesek, mint együttes jogosultak részére - figyelemmel arra, hogy az alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő, és a másodfokú tárgyaláson nem jelentek meg, jogi képviselővel nem képviseltették magukat.

A másodfokú eljárásban feljegyzett fellebbezési illetéket szintén a peresztes felperes köteles viselni az Itv.74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr.13.§-ának (2) bekezdése szerint.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vagyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné
dr. Baranyabán Judit s.k. bíró